

Влад Берецкі: «Не здавайся, борися!»

Не можу однозначно сказати – коли почав заїкатися. До першого класу все було добре – нормально спілкувався з батьками, друзями. У садочок не ходив, потім пішов у перший клас: зміна обстановки, нові люди, нові вчителі, навантаження, предмети. Все було абсолютно новим. Так багато нових людей в одному місці – для мене це було дивно. Можливо в зв'язку з цим заїкання й проявилось. Але цьому значення я не давав до моменту, коли моя однокласниця одного разу на весь клас мене не висміяла.

Ми тоді говорили про приказки. Була така приказка: «С кем поведёшься, от того и наберёшься». І вона так голосно сказала: «Якщо я з Вадіком дружу, то буду заїкатися». Я це запам'ятав, і після цього в мене з'явилися дуже серйозні комплекси. З того часу я став постійно усвідомлювати, що заїкаюся. Це стало проблемою – я не міг нормально розмовляти з друзями, дома з батьками. Якщо треба було піти в магазин, я відмовлявся, мені було важко вимовити слово «булочка», «хліб», «молоко». Коли слова зустрічалися на приголосні «д, п, р» я не міг говорити. Це мені дуже сильно заважало.

В школі я отримував оцінки лише по контрольним та самостійним, до дошки не виходив. Якщо дивитися в щоденник дітей, там за день по дві-три оцінки. Якщо дивитися у мій щоденник – одна оцінка за семестр.

Коли я був в восьмому класі, трошки стало легше – я став заїкатися не так часто. На українській літературі ми декламували багато віршів і мені здалося, що це вже проходить, я можу вільно говорити, спілкуватися з незнайомими людьми. Але пройшло місяця два і я знову почав заїкатися, стало набагато гірше, ніж було. Я не знав, що буде далі: в мене дев'ятий клас, треба вирішувати – чи йти в коледж, чи залишатися у

школі. Треба розмовляти, а я не можу. Я почав приймати таблетки від заїкання, тоді почалися спазми у горлі, почав задихатися.

Мені порадили співати, я збірник «Псалми Сіона» двічі переспівав вголос. Зачиняв двері, вікна, щоб ніхто не чув мій голос, – не допомогло. Двічі я перечитав «Кобзаря» Шевченка і двічі – збірник Єсеніна, займався правильним диханням, осанкою, самонавіянням – нічого взагалі не допомагало, тільки в той день, коли я співав Псалом 15. Я думав: «Взагалі немає сенсу, якщо я сьогодні проспівав і начебто стало легше, а завтра знову таке буде. Не буду ж я постійно бігати в свою кімнату і співати псалом, щоб запитати: «Як в тебе справи?». Мене це дуже тривожило.

В одинадцятому класі, коли треба було здавати екзамени, я був дуже радий, коли ДПА зробили письмовими, а не усними. Для мене це став бальзам на душу. Коли вже поступив в Художню академію, заїкався перші три роки навчання, не міг говорити з викладачами. Просто показував їм свої роботи, слухав критику чи їх побажання і йшов додому малювати. На третьому курсі я продовжував молитися. Пастор мені і моєму другові запропонував служити в церкві – відкривати і говорити проповіді. Я був шокований: заїкаюсь усе життя, а тут мені кажуть: «А не хочете відкрити служіння?». Як? Я почав серйозно молитися.

А перед тим у нас з історії зарубіжного мистецтва та з психології кожне друге заняття було семінарським, ми дуже багато говорили, і я помітив, що з того часі заїкання пропадало. Коли я вийшов перший раз за кафедру відкривати – ноги-руки трусяться, голос тремтить, боюсь, що рот відкрию щось сказати, а не скажу. Слава Богу, почав говорити, відкрив служіння, все добре. Не заїкаюся! Після того разу ще раз мені довірили відкрити, потім проповідь. Минулого року кожен другу суботу я служив.

Потім у нас організували молодіжний хор і ми поїхали в Ужгород з програмою, мені запропонували сказати проповідь. «Добре,

спробую», – сказав я. Інше місто, інша церква, не знаю як сприймуть, але не я говорю, говорить Бог. Хай буде так, як Він хоче. Я написав проповідь, ми приїхали. Поспівав хор, я сказав проповідь. Після служіння до мене підходить Дмитро Зубков і питає: «А ти не хотів би піти на богословський факультет?» І я подумав: «Певно, це воля Божа».

Я з дитинства мріяв бути пастором, але поставив на собі хрест, коли зрозумів, що заїкання не проходить. Думав, що це не моє, Бог хоче, щоб я просто мовчав. Навіть, коли прокидався з ранку, думав: «Краще б я прокинувся нічим, ніж так говорити». І вирішив для себе одне: «Я ніколи в житті не піду на богословський факультет, якщо мене не запросять». А тут мене запрошують та я вирішив йти. Зараз не шкодую взагалі ні трохи. Як би мені не подобався живопис, як би мені не подобалося мистецтво, але відчував, що я не на своєму місці. А зараз я розумію: я на своєму місці, я знайшов те, що шукав.

Якби у мене не було проблеми з заїканням, я б і не оцінив все те, що в сталося в моєму житті. У мене є з чим порівнювати, є причина, щоб більше цінувати ту можливість, що я прийшов сюди. Бог з інваліда, заїки зробив людину, яка стоїть на сцені, спокійно говорить і не переживає. Нічим іншим, тільки як чудом, я це назвати не можу.

Добре те, що в мене в серці тліла іскорка: не здавайся, борися. Не можеш – все одно говори. Я дуже вдячний батькам, що вони мене підтримували, коли в мене не виходило нормально спілкуватися. Мама постійно казала: «Ти можеш, заспокойся, говори». Я теж постійно казав собі: «Я мушу говорити, мушу». Я сумнівався, що в такої людини, як я колись буде сім'я, що я зможу колись сподобатися якоїсь дівчині, зможу говорити з дівчиною, з дитиною. Але я собі говорив: «Говори, пробуй, експериментуй! Постійно роби якісь нові кроки, нові вирішення проблем, шукай!». Може, це вже звичка – боротися, йти далі, не здаватися.

Записала Оксана Соловйова